

Élt egy fiú egymagában, a fény szívében, a csendnek élt,
Nálad nem volt jobb, se rosszabb, de érte jött egy nap a fény
E naptól kezdett félni, fájó érzés tört reá,
Elragadta, egyre feljebb vitte őt a kék sugár

A késő őszi fényben feltűnik a vén világ,
Látta ott fenn a viaszszívű emberek hatalmas táborát
Mért mész tovább, nagy a világ, nem elég, amit látsz,
Mért mész tovább, nem tudod mi vár, hová visz a kék sugár

Körbezárta, húzta magával a fény,
Látta, amire vágyott, amitől félt,
De egyre feljebb vitte őt a kék sugár,
Zuhanó sorsok, életek, mi vár rád és rám

Zuhanó sorsok, életek, hova hajszol a remény,
A dolgok árát megfizetted, de ez még nem elég,
Csak egy medve szerelem, elveszett testedben lehet elég,
Vadul tör rád, meg nem öl, de emlékeztet míg élsz

Látott vágyakozót és gyűlölködőt,
Kibontott hajú nőket, forrón ölelkezőt,
És kiket hajt vad kényszer, pénz és ékszer mások után,
Azt ki mindig vár, segítsd őket kék sugár